

Hoofdstuk 1

‘Je weet wat ik van ziekenhuizen vind. Dus je belt maar, wanneer je wilt. Dag en nacht.’ Opa’s stem komt van heel ver, waardoor hij nog ouder lijkt, alsof hij zich op een andere planeet bevindt in plaats van aan de andere kant van de lijn.

Dit is Megans eerste dag. ‘Weet ik,’ zegt ze. Ze probeert dapper te klinken, al zou ze niets liever willen dan beter worden zonder ziekenhuis. Ze volgt haar moeder de klapdeuren door en loopt de verpleegafdeling op. Ze blijft abrupt staan. Een kinderafdeling?

Dit kan niet waar zijn.

Maar dat is het wel.

Overal kleuter- en kinderspullen en andere signalen. Speelgoed. Ze hoort gerammel. Getingel. Gezoem. Gekraak. Ergens rechts huilt een baby.

Voor hen sjeest ineens een peuter op een plastic autootje door de gang en slaat linksaf. Hij toetert. Een volwassen man die in een diep gesprek met een verpleegster verwickeld is, sjokt achter hem aan.

Opa is nog steeds aan het kletsen, zegt dat ze zich geen zorgen moet maken, maar Megan krijgt geen reactie door haar strot.

Waar zijn de andere patiënten? Kids zoals zij? Lui van haar leeftijd?

Ze is toch geen kind meer. Ze is bijna veertien!

Waarom hebben ze haar hiernaartoe gebracht? Dat kunnen ze toch niet maken?

Emma whatsappen. Zo snel mogelijk. Die weet er wel iets op. Daar heb je vriendinnen voor, toch? Om je gerust te stellen en je op te beuren. Alhoewel Emma meer van de knuffels dan van de woorden is...

Pap mag Emma wel. Zij is zuinig met woorden, heel anders dan Megans andere vriendinnen. De Tweeling, bijvoorbeeld: die gebruiken wel honderd woorden als het met eentje ook kan.

Emma gebruikt een J of een L en daarmee is dan alles gezegd.

Ja.

Emma whatsappen. Ze hebben haar op een kinderafdeling neergelegd; daar zal zelfs zij toch wel iets over te zeggen hebben.

Opa doet nog steeds zijn best om haar vrolijker te stemmen. 'Ze laten me nooit zelf met de bus gaan, even langskomen gaat dus niet lukken... Maar als je ergens mee zit, dame: bellen! Zeg maar dat je mij moet bellen. Zeg hun dat ik de oudste man van het dorp ben en dat ik dus meer weet dan zij.'

Megan lacht, want dat is wat hij verwacht, maar opa is nog niet klaar.

'En als ze iemand nodig hebben... kraanleertjes, bahco's, steeksleutels... loodgieterswerk...' zegt hij.

‘Daar hebben ze vast wel mensen voor,’ onderbreekt Megan hem. Ze vecht tegen de trilling in haar stem. Dat valt niet mee. Ze hoort huilende baby’s. Jammerende kleuters. Ze bedenkt zich ineens dat ze hier waarschijnlijk helemaal niet mobiel mag bellen. Dat zou apparaten kunnen verstoren. Net als in een vliegtuig. Misschien pakken ze haar mobieltje wel af, als ze het zien. Ze drukt het stevig tegen haar oor. Dat zal haar niet gebeuren! Niet voordat ze Emma heeft gesproken. Schiet op, opa! Hang op! Klaar, nu!

Maar nee. Hij blijft proberen om het op de een of andere manier goed te maken, om de boel te fiksen zoals hij dat deed toen hij dat loodgietersbedrijfje nog had.

Opa kon alles maken. Echt alles.

‘Nou, je weet me te vinden.’ Hij klinkt nog verder weg. ‘En ik rooi het hier wel, hoor. Zeker weten. Dag, muisje van me.’

Zeker weten. Ja. Wat je wilt.

Dit is een ramp. Dit, hier, alles. Het is rot genoeg om kanker te hebben, want dat gaat niet vanzelf over, maar dit? Een kinderafdeling? Dat kan toch niet waar zijn!

En het ziekenhuis is een roteind weg. Mam moet de hele stad door. Ze heeft al zo’n hekel aan het stadsverkeer, en probeer op die parkeerplaats hier maar eens een plekje te vinden... Dat is een verschrikking.

Dit gaat ze niet trekken...

‘Nou,’ zegt mam, ‘dit is nog niet zo gek, hè?’

Megan draait met een ruk haar hoofd om. ‘Ook niet bepaald goed.’

‘Nee, natuurlijk niet. In een ziekenhuis liggen is nooit goed, maar als het toch moet, dan-’

‘Ja. Weet ik. Maar...’ Megan zwijgt. Maar wat? Wat precies? Wat maakt het nou uit dat het hier stikt van de baby’s, de

jankende kleuters? Ze heeft kanker. Daar moet wat aan gedaan worden.

Toch maakt het uit.

Om de een of andere reden maakt het heel veel uit!

‘Laat maar, liefje,’ zegt mam, vrolijk als de kleuren op de muren en op het plafond, waar je ook maar kijkt. Mam vindt nooit iets erg, nooit lang in elk geval. ‘Ik heb pap een hoop te vertellen straks, wanneer hij belt. Hij wil alles weten, let maar op.’ Haar stem verandert. De vrolijkheid verdwijnt als sneeuw voor de zon, alsof het te zwaar is om vol te houden. Net als ballonnen op een feestje. Die lopen altijd leeg, of ze knappen. ‘Ik zou willen...’

Megan weet precies wat er gaat komen. Haar maag krimpt samen, alsof ze een kom cement heeft gegeten. Ze wil het niet horen. ‘Pap hoeft hier niet te zijn. Ik heb jou.’ Proberen opgewekt te blijven. ‘En opa. Ik red me wel.’

Mam zucht. ‘Ja. Je hebt mij en opa.’ Ze produceert een lachje. ‘Die heeft bedreigd dat hij je elke dag gaat bellen. Twee keer, als het nodig is. Ik heb nu al medelijden met de verpleegsters hier. Die wil echt alles weten straks, en vraagt ze de oren van het hoofd. Let maar op.’ Ze schudt haar hoofd. ‘Alsof hij ook maar iets van ziekenhuizen weet... Niet van dit soort plekken in elk geval.’

Er schuift een peuter met krullen met een noodgang op zijn billen door de gang. Hij wordt achternagezeten door een iets ouder broertje, ook een krullenkop, die hem met veel moeite van de grond tilt. Dan verschijnt hun moeder, die ook een bos krullen heeft en bolle, rode wangen en een diepe frons op het voorhoofd. ‘Voorzichtig met hem, Dylan. Alsjeblieft!’

De peuter giebelt alsof hij nog nooit zoiets grappigs heeft meegemaakt. Zijn moeder perst er een gespannen glim-

lachje uit. ‘Welkom in het gekkenhuis,’ mompelt ze, terwijl ze haar van pret kraaiende zoontje onder haar arm klemt. Ze kijkt Megan vriendelijk aan. ‘Geen zorgen, liefje. Wij zijn er niet zo lang meer. Dan wordt het hier meteen een stuk rustiger.’

‘Wow!’ Ze wordt van achteren bijna omvergelopen, grote handen grijpen haar bij de schouders. ‘Sorry!’ Die handen zijn van een boomlange jongen, die een lang T-shirt en een slobberige spijkerbroek draagt. ‘Ik ben aan het testen hoe snel deze dingen kunnen. Belangrijk wetenschappelijk onderzoek. Later!’

Hij stapt om Megan en haar moeder heen en stuift er weer vandoor. Hij sleurt een infuuspaal achter zich aan waar vier zakken doorschijnende vloeistof aan hangen, voorzien van een bos slangen die als slierten spaghetti in een blauw kistje verdwijnen dat is vastgemaakt aan de staander.

‘O... Nou ja...’ Mam kijkt wat verdwaasd. ‘Onderzoek.’

‘Ik dacht het niet,’ zegt Megan, ‘en ik ben al draaiërig genoeg zonder dit soort onzin. Wat een sukkel!’ Ze neemt haar moeders arm. De wereld deint op en neer. ‘O, nee! Daar heb je ’m nog een keer.’

De jongen komt inderdaad weer op hen af. ‘Hé! Jij bent geen ukkie...’ Hij duwt de infuuspaal voor zich uit, die piepend protesteert. Hij grijnst. ‘Jij bent normaal!’

Wat had hij dan verwacht? Een alien?

‘Zeg ’es gedag, liefje. Waar zijn je manieren?’ fluistert mam, terwijl ze haar een por geeft.

‘Hij knalt net keihard tegen me aan!’ moppert Megan. ‘Laat ie eerst maar eens aan zijn eigen manieren denken.’

De gast bekijkt haar van top tot teen, alsof ze het eerste meisje is dat hij in zijn leven ziet. Of hij heeft er te veel ge-

zien en weet inmiddels precies waar hij kijken moet. Nijdig vouwt Megan haar armen over elkaar, wensend dat ze een dikker topje aangetrokken had.

‘Wij zijn nieuw hier,’ zegt mam stralend. ‘We weten niet precies waar we moeten zijn. Ze hebben ons alleen gezegd... nou ja, je weet wel, dat we ons hier moeten melden.’ Ze slaat een arm om Megans schouders en trekt haar tegen zich aan, alsof ze vandaag voor het eerst op kamp gaat.

Megan schudt haar arm van zich af en kijkt naar de boomlange jongen, langer nog, die een hoedje op heeft dat hij heel diep over zijn ogen heeft getrokken. Zijn ogen dansen in hun kassen. Hij lacht naar haar. Ligt vast op een andere afdeling. Loopt hier een beetje stoer te doen. Hij doet zijn best maar. De jongen staat op het punt iets te zeggen als er twee kleine meisjes de hoek om komen. Ze lopen met de armen in elkaar gehaakt geheimzinnig te fluisteren, hun hoofden vlak tegen elkaar. Ze stoppen, staren met glinsterende ogen eerst naar de jongen en dan naar Megan.

‘Jackson!’ zegt één van hen met een hoog stemmetje, haar gezicht één en al pret. ‘Heb je een nieuw vriendinnetje?’

Hij schudt zijn hoofd en maakt tuttede geluidjes. ‘Becky, Becky, Becky! High five!’ zegt hij. Ze kletsen hun handpalmen tegen elkaar. ‘Hoe heet jouw vriendinnetje dan?’

‘Laura.’

‘Oké! High five, Laura.’ Het andere meisje slaat haar hand tegen de zijne, die hij voor haar omhooghoudt. De gang vult zich met geiechel.

Speelt hij nou met meisjes van negen? Zestien, zeventien, zoiets, en hij speelt met negenjarige meisjes!

Megan pulkt aan een pluisje op haar mouw, maar dat weigert los te laten. Mam glimlacht zo overdreven dat haar wangen net twee rode pingpongballetjes zijn.

Ze moeten haar spullen ergens kwijt, uitpakken. Er staat een verpleegster of een dokter te wachten. Iemand moet hun laten weten dat ze er zijn. Maar ze staan hier nog steeds op de gang, tussen de getekende stripfiguren op de muur, met hem als stralend middelpunt, de ster van de show.

Megan kruipt weg tegen de muur, alsof ze een schaduw is. Meer gegiechel achter kinderhandjes. De jongen kijkt als een schooldirecteur op de meisjes neer en zij kijken verwachtingsvol omhoog, alsof ze dit al veel vaker hebben gedaan en precies weten wat er komen gaat. Alsof het één groot toneelspel is.

‘Wil je ons een eng verhaal vertellen, Jackson? Laura wil er ook een horen. Toe?’

Megan rolt met haar ogen.

‘Nu niet, Becky. Moet jij niet naar je broertje? Je bent hier voor hem, toch?’

De meisjes kijken elkaar aan alsof ze dat helemaal vergeten waren. ‘Oeps! Oké. Later!’ Lachend en botsend tegen de muren lopen ze in de richting van de ziekenzaaltjes. Jackson schudt zijn hoofd, keert zich weer naar Megan en neemt haar nog een keer goed in zich op. Zij kijkt de andere kant op. ‘Aardige fanclub heb je hier,’ zegt mam. Ze giechelt een beetje, alsof zij ook mee wil doen.

De jongen grijnst. ‘Zoiets, ja.’

Megan propt haar handen in haar zakken en bestudeert een van de tekeningen aan de muur. Een dikke olifant. Hij vliegt. Aan iedere poot drie rode nagels.

Ze voelt een tikje op haar schouder. Het is de jongen. ‘Vertel. Hoe heet je?’ vraagt hij.

Megan draait zich om en kijkt hem aan, maar zegt niets.

‘O... Ze is haar tong kwijtgeraakt. Zomaar, ineens. Maar dit is Megan en ik ben haar moeder. High five, Jackson!’

‘Mam! Kom op. We moeten verder... Ik moet me vast ergens laten inschrijven, of zo.’

‘Ja...’ Mam glimlacht nog steeds, kijkt nog steeds naar Jackson.

‘Ze moeten weten dat ik er ben, toch?’ Wat heeft die jongen toch dat iedereen zich zo verschrikkelijk aanstelt?

Ergens in de hoek is beweging. Iedereen draait zich om.

‘O, o! Zuster Brewster...’

Er komt een grote vrouw op hen af, met haar als ijzerdraad, grijs en kort, waardoor ze eruitziet als een tiran van een lerares. Ze heeft een stapeltje folders onder haar arm. Ze stopt en kijkt Jackson, die plotseling doodstil is, met fonkelend blauwe ogen aan. Megan kijkt vlug naar de rode nagels van de olifant en onderdrukt een lach. Nu ben je ineens niet zo’n bink meer, hè?

‘Jackson... Laat dat meisje zich hier eens even rustig setten. Je bespringt haar bijna.’

Megan begrijpt dat zuster Brewster niet met zich laat spotten. Dat weet Jackson ook. Hij haalt schaapachtig zijn schouders op, neemt zijn hoedje af en maakt een dwaze buiging. Hij is zo kaal als een biljartbal. Mams mond valt open.

‘Vanochtend opgepoetst,’ grijnst hij, voordat hij zijn hoedje weer opzet. ‘Speciaal voor jouw komst.’

‘Prachtig. Dank je, Jackson. De show is nu voorbij.’ Zuster Brewster zet een pas opzij om hem de ruimte te geven erlangs te gaan. ‘Je hebt bezoek.’

Jackson grijnst breed. ‘Later!’ zegt hij. Hij draait zich om en loopt met swingende heupen de gang af, zijn lijf verend op de lange benen, de infuuspaal rolt met hem mee.

Zuster Brewster schudt haar hoofd en zucht. ‘Constant aandacht nodig, die jongen.’

Op het moment dat hij de zusterspost passeert, zwaait er een deur open en stapt er een klein vrouwtje de gang op, met een zwarte hoed met een veer en een gezicht als een onweersbui. Ze blijft staan, de handen op haar ronde heupen. 'Jackson? Hier komen, jongen! Laat de mensheid toch eens met rust. Je gedraagt je als een hooligan.' Ze heeft een wat hese stem die je niet gemakkelijk negeert.

Jackson stopt en keert zich naar Megan. 'Mag ik je voorstellen: mijn moeder...' zegt hij. 'Geen idee hoe ze dat telkens weer voor elkaar krijgt. Duikt altijd op het verkeerde moment op. Hoe doet ze dat toch?'

Megan schokschouderd op een manier van: ik weet het ook niet. Eigen schuld. Opschepper.

'Laat dat meisje eens rustig naar haar kamer gaan, zonder dat jij je ermee bemoeit. Hier, jongen.'

'Ik kom al, ik kom al!'

Jacksons moeder blijft bij de deur staan wachten tot hij zijn kamer binnenstapt en beent dan achter hem aan.

'Die knul...' zegt mam. 'Wat een plaatje. Alsof ie uit ebbenhout gesneden is. En dan die glimlach... op zijn gezicht geplakt. Wat een schatje!'

'Die knul,' zegt zuster Brewster, 'heeft afleiding nodig en volgens mij heeft ie die nu gevonden.' Ze knikt in de richting van Megan.

Ik dacht het niet. Ik. Dacht. Het. Niet!

Megan vond het niet prettig in de onderzoekskamer. Die zit bij de polikliniek en daar heeft ze te horen gekregen dat ze kanker heeft. Het is er heel anders dan in een gewone dokterskamer.

Haar huisarts heeft foto's van zijn kinderen aan de muur. Drie jongens van dezelfde leeftijd. Een driedubbele nacht-

merrie, noemt hij hen altijd. Op zijn bureau liggen geinige speledingetjes, bedoeld om kleine kinderen bezig te houden. Ze denkt aan de bezoeken die ze er als kind weleens bracht. Het aapje dat tegen zijn stethoscoop opklom, tenminste: dat had ie gedaan als hij echt geweest was. Ze vindt hem de leukste dokter van de wereld. Hoog aan de muur, boven de onderzoekstafel hangt een enorme poster met bergen met besneeuwde toppen. Het doet haar denken aan een uitgestrekt skigebied. Hij lijkt altijd op het punt te staan om op vakantie te gaan, haar eigen dokter. Vrolijk, vol grapjes. De arts op de poli was ongeveer net zo grappig als een pak lauwe melk. Hij had een bril met halve glazen en als hij glimlachte, wat hij maar heel weinig deed, leek hij op een pad. De muren van zijn kamer waren kaal en er zaten veel te veel deuren in. Hij had een assistente met een pruilmondje dat te klein lijkt voor haar gezicht. Zij kwam door een van die deuren binnen, met een dossier in haar handen, legde het op het bureau en verdween daarna weer door een andere deur. Megan had geen flauw idee waar al die deuren op uitkwamen. Zij waren via de spoedeisende hulp binnengekomen, langs de afdeling kindergeneeskunde. Wie daarlangs binnenkomt, is behoorlijk ziek, of je dat nou voelt of niet.

Misschien lachte ze daarom zo verschrikkelijk hard toen de arts vertelde dat ze een tumor had. Ze deed het bijna in haar broek. Een kankertumor. Dat was een vergissing, natuurlijk. Ze voelde helemaal niets, om mee te beginnen.

Ze had naar mam en pap gekeken om te zien of zij ook dachten dat het een vergissing was, maar die hadden alleen maar heel stil naast elkaar gezeten, als twee van die dingen die opa altijd gebruikt om zijn boeken overeind te houden. Boekenstandaards, noemt hij ze.

Ze was helemaal niet ziek, vond ze, alleen af en toe wat duizelig. Een beetje wiebelig. Dat kon toch geen kanker zijn? Dat sloeg nergens op. Ze zou gewoon weer naar huis gaan en er niet meer aan denken. Klaar.

Wat wist die arts nou?

De arts had met zijn pen zitten friemelen tot ze uitgelachen was, maar net alsof hij elk moment weer iets wilde gaan zeggen. Megan had de een na de andere vraag op hem afgevuurd. Het had geleken alsof ze die wekenlang had opgespaard voor een moment waarop ze die er allemaal uit kon gooien. Kon ze dan nog voetballen? Schaatsen? Kon ze nog met vriendinnen naar de bioscoop? Zou ze nog kunnen shoppen? Hoe zat het met school? Ging die tumor vanzelf weer weg? Waarom was dit haar gebeurd?

Uiteindelijk was de vloed aan vragen opgedroogd. De opwinding had haar uitgeput. Megan was achterover in haar stoel gevallen en had niets meer weten te zeggen.

De arts had peinzend een tijdje naar de rommel op zijn bureau gestaard.

Mam en pap hadden nog steeds roerloos in hun stoel gezeten en elkaars handen vastgehouden.

‘Ik begrijp dat dit een schok moet zijn,’ had de arts na een hele poos gezegd. ‘Het spijt me vreselijk, maar de onderzoeken wijzen niets beters uit.’ Hij had de dossiermap open geslagen, die van Megan moest zijn. Hij was flink dik. Veel pagina’s. Heel wat onderzoeken. ‘Maar nu we met zekerheid kunnen zeggen wat het is, kunnen we het ook gaan behandelen.’

Mij behandelen? Een massage? Een schoonheidsbehandeling? Een make-over? Dat bedoelde hij vast niet, was ze bang. ‘We denken aan een chemokuur. Eerst. Dan kunnen we hem daarna gemakkelijker verwijderen.’

‘Hoe doen jullie dat?’ had Megan gevraagd. ‘Een tumor verwijderen?’

De arts had die vraag niet verwacht, zo leek het. ‘Dat doen we operatief,’ had hij gezegd.

‘U bedoelt dat u dan mijn hoofd openmaakt?’

‘Ja, Megan. Dat is precies wat ik bedoel.’

Maar waarom? Ze voelde zich niet ziek. Waarom liet die Paddenmans zijn eigen hoofd niet opensnijden? Kijken of hij wel hersens had, want dit sloeg nergens op. Hij had het over een andere patiënt, dat kon niet anders. Die verpleegster met dat zuinige mondje had hem vast het verkeerde dossier gegeven. Of er was nog een Megan Bright. Zoiets moest het zijn.

Dit ging nergens over. No problemo. Toch rilde ze. Het was helemaal niet koud geweest in die kamer, maar ze had zitten trillen als een rietje, over heel haar lijf. Iemand had haar hand gepakt. Pap. Ze had moeten controleren of dat echt zo was, want niets had meer normaal gevoeld. Ze had het gevoel gehad alsof ze een buitenlander was, iemand die de taal niet spreekt, iemand die er wanhopig naar verlangt om iets te horen wat ze wel begrijpt.

De Paddenarts had geglimlacht. ‘Je behandeling heeft alle kans van slagen, Megan. Dat wilde ik je nog wel zeggen.’ Natuurlijk. Simsalabim. En dat moet ik geloven.

‘Een operatie dus?’ Dat was mams stem geweest. Mam had nerveus aan een zakdoekje zitten trekken. Een klein ding met een randje van kant en een klaverblaadje in de hoek genaaid. Het had geklonken alsof ze van bovenaf ergens de kamer ingevallen was en niet goed wist waar ze terecht was gekomen of wat er gebeurde.

‘Wanneer?’ had Megan gevraagd.

‘Dat kan ik op dit moment nog niet goed zeggen,’ had de

arts geantwoord. 'Maar zodra we een bed vrij hebben, moet je eigenlijk meteen opgenomen worden.' Hij had Megans dossier dichtgeklapt. Een teken dat het tijd was om te gaan. Niemand had zich bewogen. Iedereen had gewacht op wat er daarna komen zou.

Uiteindelijk had pap een keer gekucht. Hij had in Megans hand geknepen. 'Hoe klinkt dat?'

Waardeloos. Absoluut waardeloos.

De helderroze koffer staat er als een bloem in de woestijn na één van die hoosbuien. Mam is aan het opruimen zoals ze altijd alles opruimt. Superoverzichtelijk. Ze vouwt de kleren netjes op, legt ze op stapeltjes en heel precies op de planken van de kast. Alsof het heel belangrijk is waar alles ligt.

Megan staat naast het bed en wil het liefst dat mam daarmee ophoudt. 'Niet doen, houd op,' wil ze zeggen. 'Dat wil ik zelf doen, op mijn manier, op mijn tijd. Het zijn mijn spullen.' De woorden zijn er wel, maar ze blijven steken in haar keel. Het voelt een beetje alsof ze stikt.

Het duurt een hele tijd voor mam klaar is, maar dan ligt de kast vol met stukjes van Megans leven: netjes geordend en opgeborgen achter een deur. Mam heeft er rode wangen van. Ze kijkt de kamer rond alsof ze alles heel goed in zich op wil nemen, of misschien ook wel om even na te denken over wat ze nu gaat zeggen. Ze heeft een hekel aan stiltes. 'Was je vader maar thuis,' zegt ze, uit het niets. 'Hij wilde komen. Hier zijn, bij jou.'

Dat is de druppel. Alles komt eruit. Megan ontploft. 'Nee! Hij moet werken! En het is veel te ver weg. Hij belt wel. En hij mailt. Die mailtjes kun je toch uitprinten en meenemen? Ik wil helemaal niet dat hij komt!' Megan heeft in de gaten

dat ze schreeuwt, stopt en kijkt vuil de kamer rond. 'Ze hebben natuurlijk geen computer hier.'

Adem in, adem uit. Kalm. Rustig blijven. Nu niet door het lint gaan.

Het lijkt alsof met dat in- en uitademen alle kracht uit haar wegvloeit; het verdampt gewoon. Haar ogen willen niet meer openblijven; ze zijn te vol, te zwaar. Ze wil *wel* dat pap hier is, ze mist hem zo erg dat het pijn doet, maar ze wilde zelf niet dat hij zou komen. Ze heeft het hem laten beloven. Ze stond erop! Dat hij gewoon door zou gaan, net als anders. Hij werkt ver weg; dat is normaal. Hij komt thuis met verlof; dat is ook normaal.

Zo moet het blijven. Niet anders.

Niet anders. Niet anders! Ze wordt gewoon beter. 'Ik red me wel,' zegt ze, haar stem zacht en beheerst. 'Ik heb hem hier echt niet nodig. Jou ook niet, trouwens.'

Er komt een verpleegster binnen om te zien of alles goed gaat. Siobhan heet ze, een Ierse naam. Goed gaat het niet, niet echt, maar na een kop thee en nog wat getreuzel en getut in de kamer zegt mam eindelijk dat ze erover denkt om toch maar een paar uur naar huis te gaan.

'U kunt gerust blijven,' zegt Siobhan. 'Daar is een bed.' Ze wijst op een extra bed dat als de vleugel van een vogel naast Megans bed tegen de wand gevouwen is. 'Dat doen ouders wel vaker.'

Bij baby's ja! Bij kleine kinderen. 'Morgen, mam. Kom morgen maar weer. Ik red me wel. Echt! Het komt wel goed.'

Mam wisselt een blik met de verpleegster, die haar voorstelt om nog even te blijven omdat ze zo bloed af gaat nemen. 'Ze gaan beginnen met de onderzoeken.' Mam wisselt opnieuw een blik met de verpleegster. 'Ik moet hier blijven.' Megan kijkt hen beiden aan en schudt een keer met haar

hoofd. 'Goed dan,' zegt mam. 'Ik ga al. Dan zien we morgen wel weer verder. Maar als er iets is, kom ik meteen terug, hoor! En je als je wilt dat ik eerder kom, moet je me bellen. Wanneer dan ook, afgesproken?'

Eindelijk is mam zover dat ze gaat, maar ze blijft nog een beetje dralen, wil nog steeds niet weg. 'Zoek die knul maar eens op. Die weet hier alles en kan je mooi wegwijs maken.' Megan geeft geen krimp. 'Dan heb je hier een vriend, liefje.'

'Ik heb vrienden zat. Ik red me heus wel.'

Zodra mam naar huis is, trekt Megan al haar spullen uit de kast en legt ze op het bed. Ze kruipt ertussen en gaat zitten, als een hamster in haar nest. Dit zijn privéspullen, haar spullen. Brieven van pap, make-up, ondergoed. Alles. Ze wil het om zich heen hebben en die spullen, die kleine stukjes van thuis, nog even voelen en ruiken. Deze spullen horen bij haar en vertellen wie ze is.

Megan kijkt naar de wasbak, de spiegel erboven, de prullenbak eronder, het bed met al die hendels en pedalen, de tv die is vastgemaakt aan een stang die uit de muur groeit, het whiteboard met een naam erop geschreven. Haar naam. En dat is heel gek.